

Στις 19 Ιουλίου 1974 φτάνουν στο λιμάνι της Αμμοχώστου, στις 20 γνωρίζουν τον πόλεμο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Συνεντεύξεις](#)

Ο Γιώργος Βουρλιόγκας

(Πηγή: ΑΠΕ-ΜΠΕ).

Λίγο μετά τις έξι το απόγευμα και μετά από περιπλάνηση περίπου μιας εβδομάδας στη θάλασσα μεταξύ Ρόδου και Κύπρου το αρματαγωγό που μεταφέρει την 107

σειρά της ΕΛΔΥΚ, φτάνει στο λιμάνι της Αμμοχώστου και αποβιβάζει τους περίπου 1.200 στρατιώτες. Είναι 19 Ιουλίου του 1974.

Ανάμεσά τους ο Γιώργος Χουλιαράς και ο Γιώργος Βουρλιόγκας δύο γειτονόπουλα 20 χρόνων από τη συνοικία του Αγίου Δημητρίου στην Πάτρα, που η προηγούμενη ζωή τους δεν τους είχε κάνει φίλους, αλλά οι επόμενες ώρες, ημέρες και χρόνια τους έκαναν συμπολεμιστές.

«Φτάσαμε μετά από μεγάλο ταξίδι, επιτέλους στην Κύπρο. Είχαμε φύγει από το λιμάνι των Κεχριών στις 14 του μήνα» αφηγείται στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο Γιώργος Χουλιαράς «και ενώ το ταξίδι ήταν περίπου τρεις μέρες, εμείς το κάναμε έξι. Στο πλοίο πάνω μάθαμε για το πραξικόπημα κατά του Μακαρίου. Αλλά κάτι οι καθησυχαστικές δηλώσεις των αξιωματικών κάτι το ανέμελο της ηλικίας, που να φανταστούμε το μετά...»

Μετά την αποβίβαση οδηγήθηκαν στο στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ και χωρίστηκαν σε διαφορετικούς λόχους και μετά στους θαλάμους. Μια ήρεμη νύχτα πριν ξημερώσει η τραγωδία...

«Την ώρα που είχαμε πάει για το πρωινό ρόφημα, λίγο πριν τις έξι, ακούσαμε αεροπλάνα να πετούν πάνω από το στρατόπεδο και πριν προλάβουμε καλά-καλά να καταλάβουμε τι συμβαίνει άρχισαν να πέφτουν οι βόμβες», θυμάται μιλώντας στο ΑΠΕ-ΜΠΕ ο κ. Χουλιαράς. «Πρώτα οι βόμβες έπεσαν στο γήπεδο και μετά στα κτήρια. Στις 10:30 μας μάζεψαν για να κάνουμε επίθεση κατά του τουρκικού στρατοπέδου, στο Κιόνελλι. Ξεκινήσαμε, προχωρήσαμε αλλά ήταν αδύνατο να συνεχίσουμε και μας είπαν να γυρίσουμε πίσω. Τα αεροπλάνα συνέχιζαν τον βομβαρδισμό ενώ είχαν αρχίσει να πέφτουν και οι αλεξιπτωτιστές. Το βράδυ μας μέτρησαν, δηλαδή φωνάζανε τα ονόματά μας και τότε κατάλαβα ότι τουλάχιστον 7 ή 8 δεν ήσαν πια μαζί μας...»

Οι μάχες συνεχίζονται γύρω από το στρατόπεδο της ΕΛΔΥΚ και την επομένη νύχτα ο στρατιώτης Χουλιαράς λαμβάνει εντολή να τοποθετηθεί σε ακροαστικό φυλάκιο. Στην ουσία δηλαδή να βγει εκτός των συρματοπλεγμάτων του στρατοπέδου και να προσπαθήσει να ακούσει ή να δει εάν πλησιάζουν οι Τούρκοι.

«Φοβήθηκα γιατί εκεί θα ήμουν μόνος μου απέναντι σε Τούρκους λοκατζήδες. Αλλά τι να κάνω, πήγα. Έπιασα θέση σε ένα μικρό ύψωμα και κάποια στιγμή άρχισα να ακούω κάτι θορύβους. Με προσοχή επέστρεψα στο στρατόπεδο και ενημέρωσα τον αρχιλοχία μου, που δεν με πίστεψε. Άντε ρε φοβητσιάρη μου είπε. Φεύγω τότε και πάω και το λέω και στον λοχαγό. Και πριν προλάβει να ειδοποιήσει ότι έρχονται, βλέπει κάποιους και τους φωνάζει “Αλτ, τις ει”. Και του απαντά μια

φωνή. «Τι φωνάζεις βρε βλάκα; Έλληνες είμαστε». Το άκουσα καθαρότατα, ελληνικά. Του ζητά το παρασύνθημα χωρίς να πάρει απάντηση. Και δίνει εντολή για πυρ. Εκεί πρέπει να χάσανε πολλούς, άκουγες σκουσμάρια... Όταν ξαναβγήκα μαζί με άλλους σε ακροαστικά φυλάκια, είδα νεκρούς, όπλα και πυρομαχικά που είχαν εγκαταλείψει..»

Μόλις 20 χρόνων πέφτουν στη φωτιά της μάχης και πυροβολούν για πρώτη φορά. Ανθρώπινους στόχους. Το θυμούνται το συναίσθημα. Εάν μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι η μάχη και ο πόλεμος έχουν τέτοια συναισθήματα. «Εγώ έριχνα στο φαχνό γιατί πόλεμος ήταν, εάν δεν σκοτώσω θα με σκοτώσουν», θυμάται ο κ. Χουλιαράς αν και παραδέχεται πως το πρωί της πρώτης ημέρας «με έπιασε ταραχή. Σκέφτηκα την μάνα μου και τον πατέρα μου γιατί είχαμε χάσει και τον αδελφό μου 17 χρόνων... Σας το λέω και ανατριχιάζω, σοκαρίστηκα. Αλλά όταν άρχισε το μπαμ δεν σκεφτόμουν τίποτα. Μόνο πώς θα γλιτώσω και πόσους θα μπορέσω να»

Η μάχη του στρατοπέδου της ΕΛΔΥΚ είναι βαθιά χαραγμένη στη μνήμη αλλά και την ψυχή του Γιώργου Βουρλιόγκα. Και πώς θα μπορούσε άλλωστε να είναι διαφορετικά, αφού ήταν εκεί μέχρι την ύστατη στιγμή, όταν δόθηκε η εντολή για την απαγκίστρωση.

«Ήμουν στον 2ο λόχο, τον λόχο Προμαχώνα» αφηγείται στο ΑΠΕ ΜΠΕ. «Φύγαμε τελευταίοι από τις θέσεις μας. Πολεμήσαμε με την ψυχή μας. Αλλά δεν έφτανε μόνο αυτή. Οι Τούρκοι είχαν μέσα που εμείς δεν διαθέταμε όπως βαρέα όπλα και άρματά μάχης. Ωστόσο πολεμήσαμε μέχρι το τέλος. Είμαστε από τους τυχερούς που αν και βρεθήκαμε στη δίνη της μάχης δεν τραυματιστήκαμε. Όμως πολλά παιδιά που κατάφεραν να γυρίσουν στην Ελλάδα ήταν τραυματίες και πολλοί είχαν ψυχολογικά τραύματα που τους ακολούθησαν στη ζωή τους...»

Ξεχνιούνται άραγε αυτές οι εμπειρίες; Τα χρόνια που περνούν, 45 σήμερα, είναι αρκετά να διαγράψουν μνήμες και σκιές ρωτάμε τον κ. Βουρλιόγκα;

«Όχι δεν ξεχνιούνται, αλλά και δεν έρχονται μόλις τις αναζητήσεις. Το μυαλό μας επιστρέφει σε κείνες τις μέρες όταν βρεθούμε πάλι οι συμπολεμιστές. Δεν υπάρχει περίπτωση να μην θυμηθούμε τα γεγονότα. Αλλά γενικά υπάρχουν στιγμές που ακόμη και εάν προκληθούμε από κάποιους που θέλουν να μάθουν τι έγινε τότε, δεν σου έρχεται η διάθεση να το κουβεντιάσεις. Δεν είναι μνήμες τεχνητές, αλλά βιωματικές».

Δεκαεπτά μήνες μετά, τον Νοέμβριο του 1975 επιστρέφουν στην Ελλάδα, πάλι στο λιμάνι των Κεχριών. «Δεκαεπτά μήνες στην πρώτη γραμμή» όπως λένε και οι δύο

χαρακτηριστικά.

Και η ζωή συνεχίστηκε. Οι τότε 20χρονοι, σήμερα σε ηλικία 65 ετών έφτιαξαν τη ζωή τους, αλλά ένα κομμάτι τους έχει παραμείνει σε εκείνο το τραγικό καλοκαίρι της νεότητάς τους, στις μνήμες που ακόμη και σήμερα ανακαλούνται κάθε φορά που πλησιάζει η επέτειος της 20ης Ιουλίου του 1974.

Το ότι δεν έχουν ξεχάσει και δεν πρόκειται να ξεχάσουν αποτελεί το γεγονός ότι παραμένουν δραστήρια μέλη του συλλόγου Αγωνιστών Κύπρου Ν. Αχαΐας, ο κ. Χουλιάρης από την θέση του προέδρου και ο κ. Βουρλιόγκας από τη θέση του αντιπροέδρου.

«Όλα αυτά τα χρόνια, μιλώντας με δεκάδες συμπολεμιστές μου από όλη την Ελλάδα έχουμε ένα παράπονο. Ότι δεν αναγνωρίστηκε η συμμετοχή μας και η όποια προσφορά μας εκείνο το τραγικό καλοκαίρι του 1974. Θα ήταν η ηθική μας ανταμοιβή. Και είναι θετικό το γεγονός ότι πρόσφατα έστω ένα τμήμα από αυτό που αποκαλείται “Φάκελος της Κύπρου” δόθηκε στη δημοσιότητα», προσθέτει ο κ. Βουρλιόγκας.